

съ други стебла. Смѣшенията, раздиланията, изчезванията даватъ постоянно на семействата нови образи. Подиръ нѣколко поколения, като се измѣнятъ имената, членоветъ на едно и сѣщо семейство се забравятъ.

Дохожда, прочѣе, едно време когато роднинскитѣ сношения, станжли повече и повече отдалѣчени и повече и повече неопредѣлени, прѣставатъ да иматъ сѣщественна цѣна, и тѣ се смѣсватъ съ общитѣ връски, които на свързватъ съ всичкитѣ чловѣци. Тѣзи неизбежна революция повече или по малко закѣснява, споредъ времето и споредъ мѣстото. Колкото повече обществото е първобитно толкова по за дълго се опазватъ роднинскитѣ връски. Това можеше да се види въ срѣднитѣ вѣкове, както може да се сѣди и отъ законѣдството на Църквата относително запрѣщенията въ женидбата. До папа Иннокентий III, запрѣщението достигаше до седмий поясъ включително. Иннокентий III го съкрати до четвъртий поясъ, и по послѣ още повече го съкратихъ: Явно доказателство че идеята на роднинството е ослабвала. Забѣлѣжено е още, че идеята на роднинството се опазва за по дълго време въ едно малко нежели въ едно голѣмо пространство, повече въ областта нежели въ столицата, повече въ малкитѣ градове нежели въ голѣмитѣ, повече въ селата нежели въ градоветѣ. И естествено: распрѣнатостъта на жилищата прави людиетѣ по хладнокрѣвни къмъ роднинството; напротивъ, въ малкитѣ мѣста, сѣсѣдството и неподвижностъта на животътъ, правѣтъ сношенията по лѣсни, по чести и по постоянни. Животътъ въ такива мѣста не е толкова самоличенъ и свѣт-